

A na práci, která ho čekala.

Někteří lidé v jeho branži – což byla, připustíme, hodně malá množina osob – označovali své povolání slovem „odměňář“. Jeden dokonce popsal svoji pracovní náplň jako „odměňářství“, což Colteru Shawovi připadalo téměř absurdně nabubřelé. On sám se raději držel skromnějšího a naprosto přesného termínu „lovec odměn“.

Lidé vypisovali odměny z nejrůznějších důvodů: Vězeňští činitelé za nalezení uprchlého vězně (to se často nestávalo).

Policisté za nalezení zločince, kterého nedokázali vypátrat (to se stávalo pořád).

Soukromí občané za nalezení pohřešovaných dětí, pohřešovaných manželek, manželů, partnerek a partnerů, pohřešovaných rodičů. Pohřešovaných obchodních společníků. Pohřešovaných dokumentů, a někdy dokonce i vzácných předmětů (třeba ašantský svatý trůn, který se nakonec ukrýval všem na očích ve společenské místnosti zlodějského obchodního partnera vypisovatele).

A ačkoliv vypátrání pohřešované osoby či věci bylo někdy nebetyčně složité, obchodní vztah mezi Shawem a jeho klienty naopak vynikal jednoduchostí. Vypsání odměna je z pohledu práva jednostranná smlouva. Jedna strana učiní nabídku – nalezněte prosím našeho pohřešovaného xxx (chybějící doplňte) – a druhá strana neboli lovec odměn se snaží podmínky této nabídky splnit.

V tuto chvíli ještě neexistuje žádný smluvní vztah ani povinnost. Osoba, která nabídku učinila, ji může opět stáhnout bez nutnosti uhradit komukoliv jakékoliv náklady. A lovec odměn může své snahy bez dalšího zanechat.

Jakmile však Shaw daný subjekt vypátrá, dochází automaticky k akceptaci nabídky a smlouva zázračně vstupuje v platnost. Je čas vyplatit slíbenou odměnu. Většina vypisovatelů platila Shawovi bezodkladně, ale občas se vyskytly komplikace. Shaw už musel několikrát vypisovatele zažalovat, když například zničehonic usoudili, že pohřešovaná osoba (v tomto pří-

padě manžel ukrývající se v Cancúnu se svou milenkou) jim za těch dvacet tisíc nestojí. A také v případech, kdy po něm v rámci pátrání někdo střílel, donutil ho sjet ze silnice nebo mu kupříkladu nechal shořet obytnák za sto čtyřicet táců, mu někdo musel uhradit vzniklou škodu.

Jindy se zase stávalo, že byl Shaw úspěšný, ale sám si odměnu drasticky snížil nebo ji zcela odmítl přijmout, a to k velké nelibosti Teddyho a zejména Velmy Bruinových, kteří mu trpělivě vysvětlovali, že i když má právě záchvat velkorysosti, měl by si vzít alespoň takovou část odměny, která mu pokryje základní výdaje. Benzin a náboje jsou dneska drahé, argumentovala Velma.

A pak tu byl ještě jiný typ lovení „odměny“.

Případy, kdy žádná odměna vůbec nebyla vypsána.

Tyto případy přitom byly stejně platné jako všechny ostatní. Samotná existence odměny totiž prozrazovala něco, co na Shawa působilo jako návyková droga: problém, který nikdo jiný nedokázal vyřešit. Fakt, že někdo nabídl odměnu, konečkonců dokazoval, že je daný člověk se svým problémem v koncích.

Neřešitelné...

To slovo působilo na Coltera Shawa jako dráždivlo.

V mládí dostal od rodiny přezdívku „neposeďa“ a dodnes ji svým chováním potvrzoval; patřil k lidem, kteří neustále potřebují výzvy. Otec dával svým dětem ponaučení v oblasti fyzického přežití, vštěpoval jim zásady, jak zůstat naživu v divoké přírodě. Byla tu však i obecnější otázka *emočního* přežití, a v tomto směru na Shawa nejlépe fungovaly výzvy.

A jaké výzvy mu přinese tato konkrétní zakázka – další z těch, u níž nikdo žádnou odměnu nevypsal?

Tohle byla další věc, se kterou se lovec odměn musel vypořádat.

Nikdy se to předem nedalo poznat.

Shaw zastavil obytnák na krajnici v úseku mezi skalami, lesy a bažinami.

Vystoupil do hustého deště a prohlédl si okolí.